

Sierra Simone

REGELE AMERICII

Traducere de **Maria I. Dosei**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

PROLOG

ASH

Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil și aveam logica unui copil.

Odată devenit bărbat, am întors spatele copilăriilor.

Totul pare neclar acum; dar, la timpul potrivit, adevărul mă va privi în ochi.

Intuiesc deja unele lucruri, dar abia mai târziu ochii mi se vor deschide și mă voi vedea așa cum Dumnezeu mă vede.

Vechile mituri și legende conțin o anumită doză de fatalism care mi-a plăcut dintotdeauna. Ideea de predestinare, de drum precălăuzit de o mână, alta decât a noastră, de Dumnezeu, de Univers, de soartă sau de toate trei la un loc. Îmi place să cred că de la prima mea respirație, toate datele, tot timpul trecerii mele sunt împletite într-o viață deja decisă. Habar nu am de ce mă fascinează această idee, dar mă fascinează. Poate pentru că este promisiunea unei vieți care are sens. Or a da sens vieții mele este exact ceea ce caut.

Vreau să știu că toate acestea nu sunt în van.

Că nu mi-am trăit viața în van.

Tot visez despre un lac. Cu suprafața ca oglinda, transparent precum sticla, acoperit de vălătuci de ceață. Pe lac văd o barcă și niște femei, iar eu trebuie să merg undeva. Într-un loc mai bun, dincolo de ape.

O văd și pe Greer a mea. Și pe mama, și pe Morgan și, în mod ciudat, pe mama lui Embry, Vivienne. Plâng aplecate deasupra mea de parcă aș fi mort, iar barca spintecă lacul ca un cuțit, grabnic, în liniște.

Dincolo de ape există un loc mai bun.

Nu e ușor să știi ziua. Să o alegi. La naiba cu fatalismul! Oricum am de ales. Voi îmbrăca această armură, pe care eu am ales-o, butoniere, ac de cravată, insigna cu steagul și tot eu îmi voi alege armele. Voi fi obligat să-l înfrunt pe bărbatul pe care-l iubesc și pe care-l urăsc, care mă iubește și mă urăște, la rândul său, voi fi obligat să-mi pun viața în joc, cu speranța că toate lucrurile pentru care am luptat, toate țelurile fragile atinse de un soldat obosit pe timp de pace vor rezista și după ce eu nu voi mai putea lupta pentru ele. Nu sunt sigur, nu sunt foarte sigur că toate aceste sacrificii vor avea sens. Că în această zi blestemată, când mă voi prăbuși în genunchi, o voi face știind că lumea s-a înclinat măcar puțin către pace și bunățate. Mă voi prăbuși având certitudinea că oamenii pe care îi iubesc sunt în siguranță.

Voi muri și voi merge într-un loc mai bun, dincolo de ape.

Este nedeslușit acum, dar va veni timpul când totul mi se va arăta, iar eu voi fi văzut așa cum sunt.

PARTEA ÎNTÂI

SPADA

BOOKZONE

ASH

Atunci

Când aveam doisprezece ani, am extras o sabie dintr-o stâncă.

În oraș sosise bălciul, tot numai lumini, vată pe băț și generatoare zumzând în căldura verii. Althea ne dăduse, mie și lui Kay, câte zece dolari de cheltuit. Kay, care trecuse de vârsta la care jocurile de bălci te mai entuziasmează, și-a cumpărat un suc și și-a petrecut seara flirtând și laudându-se cu noile ei codițe împletite, de culoare albastru-aprins, la care muncise până la miezul nopții.

Eu, în schimb, mi-am cheltuit până la ultimul dolar la același joc. Între chioșcul unde se aruncau inele și cel în care se împușcau rățuște din metal cu gloanțe din plută se afla o boltă cu șiraguri de becuri colorate care acoperea o bucată de gazon atât de călcată în picioare, încât noroiul se ițea printre fire. Era vorba despre un joc de forță, asemănător cu cel în care trebuia să lovești cu un ciocan uriaș pentru a-ți măsura puterea. Aici, însă, trebuia să reușești să extragi o sabie dintr-o stâncă pentru a câștiga coroana strălucitoare atârnată de tavan. Dacă scoteai spada până la jumătate, câștigai un animal de pluș.

Stânca era, bineînțeles, modelată din ciment, iar spada nu era una adevărată. Era doar o bucată de metal turnat, prins în șuruburi, cu niște șine care o împiedicau să

iasă complet din piatră. Era doar un truc ieftin, genul acela de lucru pe care mama mea adoptivă, Althea, nu m-ar fi lăsat niciodată să-i cheltuiesc banii, dacă ar fi fost acolo.

Dar nu era. Iar eu, nu știu din ce motiv, eram decis s-o fac. Cred că îmi plăcea mult ideea de a vedea coroana prinsă în codițele albastre ale soră-mii. Adolescent fiind, mă mai tenta și ideea de a reuși ca să am cu ce mă da mare. Iar o parte din mine, una mai profundă, care se afla dincolo de explicabil, îmi spunea să scot spada din piatra aceea, pur și simplu. Și astfel, într-o zi fierbinte de vară, cu nori de furtună adunându-se deasupra fluviului Missouri ca mașinile în ambuteiaj, am cheltuit zece dolari pe zece încercări de a extrage spada din rocă.

De nouă ori am eșuat.

La a zecea încercare, spada a ieșit din piatră.

Probabil cedase un șurub, că s-a auzit un zgomet și o plesnitură ca și cum tocmai se rupsese ceva. M-am dat înapoi cu pași nesiguri. În mâini aveam o bucată de metal în formă de spadă, prea grea ca să o pot ține dreaptă.

– Nemaipomenit! exclamă angajatul bâlciului. Ai făcut jucăria aia bucăți!

Eram prea uimit ca să răspund. Țineam spada aceea de metal de parcă mi-ar fi dezvăluit toate misterele Universului. Până atunci fusesem un băiat de treabă, cu totul obișnuit, cu note bune, jucam decent baseball și mă înțelegeam bine cu mai toată lumea... Dar, cu mânerul acela rece al unei spade ruginite și tocite în mâini și cu fierbințeala aerului pe chip, am simțit entuziasmul posibilității. Am simțit în adânc că trebuia să fac ceva, să merg undeva, să găsec pe cineva. Am simțit cu încântare că, undeva aproape, se afla o lume mai bună, plină de posibilități, că nu trebuia decât să-mi întind mâna și să desfac vâlul acela dincolo de care se afla ceva *mai mult* decât viața mea de om obișnuit. Copaci cu mai multe frunze, un soare mai cald, mă rog, pur și simplu *mai mult*.

– Atunci bănuiesc că trebuie să o porți.

Am apucat-o cu degetele. Fu un moment scurt, scurs în tăcere, urmat de o tresărire. De parcă mai făcusem asta, exact gestul acesta. Eu cu o spadă în mână și acest bărbat înmânându-mi o coroană pe care o acceptasem, știind că nimic nu va mai fi ca înainte.

Dar momentul se destrămă sub bătaia electrizată a vântului care anunța furtună. Bărbatul îmi zâmbi și se întoarse cu spatele, dând să plece.

Nu eram pregătit să-l las să se ducă. Dintr-odată, am simțit o senzație de angoasă pe care nu o puteam defini.

– Ce trebuie să fac cu ele? Cu spada și coroana? l-am întrebat pe străin. Aveam senzația că era important să-l întreb, să aflu, și să fie el cel care să-mi spună.

Bărbatul se opri, ridicându-și privirea gânditor către cerul întunecat, încărcat de ploaie.

– Lucrul cel mai important, când deții o coroană și o spadă, este să știi când trebuie să le depui.

Cam vag. Și, cu toate acestea, îmi era extrem de clar.

– Și până atunci? am întrebat.

– Până atunci, le vei folosi. La revedere, Maxen.

Știa cum mă cheamă.

Plecă, iar eu am rămas acolo, cu o spadă falsă într-o mână și o coroană în cealaltă. Apoi se porni furtuna și-ncepu să toarne cu găleata.

ASH

Acum

Aerul din cameră s-a schimbat când a ieșit Embry. Moleculele de oxigen, de azot și argon s-au recombinate într-o formulă nouă, stătută, letargică, ceva ce abia-mi putea asigura supraviețuirea. Trag aer în plămâni o dată, de două ori, dar nu e suficient, nu ajunge. Nu e destul cât să-mi umple pieptul și să-mi ajungă în sânge. Sistemele încep a se opri. Lumea devine statică, opacă.

Inspir și expir, simțind cum aerul mă hârjâie pe dinăuntru, fără a-mi aduce alinare, fără urmă de milă. Pentru că sunt singur și toate greșelile mele l-au îndepărtat pe Embry, iar acum eu și el nu vom mai respira niciodată același aer.

Și nici măcar nu e asta partea cea mai rea.

Nu, partea cea mai rea este c-am aflat că nu am respirat niciodată același aer pe care l-a respirat fiul meu.

Greer este plecată, Embry s-a dus, iar eu am un fiu.

Pe care nu l-am întâlnit niciodată.

A cărui mamă este sora mea.

Băga-mi-aș!

Îmi trec mâinile peste față, peste părul pe care tocmai îl sărutase Embry. Încerc din nou să respir, încerc să-mi opresc sughiturile care-mi împung coastele, încerc să-mi

opresc lacrimile care-și fac loc printre pleoapele strânse. Mă doare, mă doare tot corpul, mă dor pieptul, gâtul, ochii. Am fost scobit pe dinăuntru, iar acum sângerez.

Mă las să alunec de pe scaunul pe care stau direct pe podeaua biroului, îmi apăs fața în covor și plâng. Plâng pentru un tânăr adolescent pe care îl cheamă Lyr și pe care nu l-am întâlnit niciodată. Plâng pentru Embry, împins de la spate de Merlin să-mi refuze iubirea, șantajat de Abilene să o rănească pe Greer doar ca să mă protejeze pe mine. Forțat de propria conștiință să se lupte cu mine atâta vreme.

Plâng pentru Greer, pentru că nu este aici, pentru că nu știe, pentru că nu știu cu ce ochi mă va privi când va afla că am lăsat-o însărcinată pe sora mea.

Cum de nu am știut?!

Mă răsucesc pe spate, presându-mi palmele peste ochi. Sub pleoapele închise revăd totul, incendiul din Glein, satul funest din timpul războiului. Corpul fără vlagă al lui Morgan în timp ce o scoteam din biserică. Copilul meu aflat în pânțele ei, salvat din incendiu în ultima clipă, printr-un noroc chior. Dacă ar fi murit, ar fi fost vina mea.

Și toți acești ani... Cum m-ar putea vreodată ierta fiul meu pentru toți anii în care nu am fost lângă el?! Cum m-aș putea eu ierta vreodată?

Și nici măcar nu se termină aici. Embry s-a despărțit de mine, m-a trădat... frângându-se și trădându-se pe sine.

Greer și umbra aceea nouă din ochii ei, terfelită în mod public și luată cu forța pentru că nu am știut să o protejez.

Toți oamenii pe care i-am dezamăgit. Pe Embry și Greer. Pe Lyr și pe Morgan. Și nenumărați alții, soldați sau civili, cetățeni americani sau săteni din Carpatia. Lista

persoanelor pe care le-am dezamăgit este infinită, iar eu sunt singurul vinovat.

Rămân acolo pe podea vreme îndelungată, cu palmele apăsate pe ochi, până când lacrimile se opresc și încep să văd stele verzi. Nu-mi aduc aminte când a fost ultima oară când am plâns așa. Nu-mi amintesc să mă fi simțit vreodată atât de singur. În derivă.

Ce-ar trebui să fac acum? Când bărbatul care ar trebui să mă iubească mă urăște? Când nu sunt în stare să o protejez pe femeia pe care amândoi o iubim? Când am aflat că am un *fiu*?

Ce-ar trebui să fac acum?

– MORGAN.

La capătul celălalt al firului chemarea mea rămâne fără răspuns. Apoi doamna senator Morgan Leffey vorbește, în sfârșit.

– Domnule președinte.

– Nu face asta.

– Ce, adică? Întreabă sora mea cu voce obosită. Să te tratez cu respect?

– Nu mă trata cu răceală. Închid ochii reamintindu-mi de Praga. Nu cu voluptate, bineînțeles, dar cu un fel de drag. Ea fusese prima iubită care-mi arătase ce aveam nevoie, și atunci, și după moartea lui Jenny. Deși mă ura, mă ajutase. N-o s-o pot răsplăti niciodată pentru ceea ce făcuse. Mai ales acum, când am aflat că-i datoram chiar mai mult decât crezusem.

– De ce ai sunat, Maxen? mă-ntreabă. Este vorba despre revizuirea legii V.A.? Dacă e așa, ți-am spus deja că cei din comitetul meu nu se bagă...

O întrerup.

– Te-am sunat în legătură cu Lyr, Morgan, spun. În legătură cu fiul nostru.

O aud cum inspiră scurt, apoi liniște.

– Cine ți-a spus? întreabă cu o voce care ar vrea să sune rece ca gheața. Nu trebuia să afli.

– Nu e tocmai adevărat, totuși.

Mă plimb prin Reședință simțindu-mă la fel de gol precum camerele prin care trec.

– O dată ai vrut să-mi spui. Înainte de Glein.

– Da, recunoaște ea. Înainte de Glein.

Îmi frec pieptul în locul unde se aflase inima mea înainte ca Embry s-o smulgă de-acolo.

– La dracu', Morgan, știi bine că nu-mi datorezi nimic, dar de ce? De ce nu ai vrut să știi?

– Am considerat că așa suntem chit. Tu m-ai lăsat să mor, iar eu am ascuns viața născută din tine. La momentul acela, mi s-a părut corect așa.

– Și acum?

Morgan oftează profund și mi-o pot imagina frecându-și fruntea cu degetul mare, exact așa cum fac eu când sunt plin de gânduri, sau stresat, sau supărat.

– Acum nu știu.

– Am crescut crezând că tatălui meu nu i-a păsat nici cât negru sub unghie de mine. Apoi tu mi-ai dezvăluit adevărul la înmormântarea lui Jenny, dându-mi certitudinea că, într-adevăr, nu-i pășase de mine. Tot ce mi-am dorit a fost să nu fac același lucru, să nu fiu *ca el*. Iar acum, tu m-ai transformat exact în el. Într-un om ca el.

Vocea lui Morgan e tăioasă când îmi răspunde.

– Te bosumfli că n-ai avut un tată, Maxen? Și cu mama ta cum rămâne? Cea pe care ai ucis-o când te-ai născut. Crezi cumva că mie nu mi-a lipsit? Că nu m-am simțit speriată, pierdută ori deznădăjduită când am aflat că s-a culcat cu un bărbat care nu era tata și că a sfârșit moartă din cauza asta?

– Morgan, pe toți dracii, crezi că nu știu asta? Că eu nu sufăr că am pierdut-o? Că nu simt greutatea karmică de a mă fi născut în asemenea circumstanțe de rahat?

– Nu mă lua cu d-astea. Ai avut-o pe Althea, ai avut o mamă. Pe când eu am avut-o pe doamna guvernator Vivienne Moore, care a fost chiar mai rece decât ar putea fi în mod normal o mamă vitregă. Tata s-a transformat într-o umbră. Am crescut singură.

– L-ai avut pe Embry, remarc.

– Iar tu, pe Kay, replică ea.

Mă opresc să privesc pe fereastra sufrageriei la gazonul verde-închis. Dincolo de gard, mașini cu faruri aprinse traversează străzile din District în ambele sensuri, lampadarele strălucesc, umplând pătratul ferestrelor de o lumină gălbuie ca pentru a semnaliza locurile în care cele mai luminate minți din Washington stau aplecate până târziu asupra chestiunilor politice, de lobby și diplomatice.

– Așa nu ajungem nicăieri, spun. Nu e o întrecere între cui i-a fost mai greu.

Morgan oftează.

– Bine. Dar trebuie să înțelegi de ce mi-am dorit o viață diferită pentru Lyr. Vivienne a propus să se ocupe Nimue de creșterea lui, iar Nimue este o persoană optimistă, bună și nealterată, spre deosebire de noi, Maxen. Este fără pată. Și știam că îl va crește mai bine decât am face-o noi.

O ascult. Ascult durerea din vocea ei. Și ceva în mine se sfâșie.

– Ți-a fost greu? Să i-l dai ei?

Aud un sunet care ar trebui să fie un hohot de râs, dar care seamănă mai mult a suspin.

– Nu există cuvinte în care să încapă ce am simțit. Când s-a născut era atât de... de liniștit, de stoic, exact ca tine. Nici măcar nu a plâns când i l-am dat în brațe lui Nimue. Doar m-a privit, resemnat, tăcut. Ca și cum știa deja că aveam să-l dezamăgesc.

O lungă tăcere se așterne între noi. Fiecare rămâne pierdut în propria durere.

– Vreau să-i spun, Morgan. Îmi doresc să-l văd.

– Nu.

– Nu?

– La ce bun? Tu însuți ne consideri stricați pentru că am făcut sex. Imaginează-ți cum s-ar simți el, știind cum a fost creat!

– Și dacă Abilene dă curs amenințărilor și dezvăluie oricum totul? Ce e mai rău pentru el? Să afle de la noi, ori să afle de pe internet?

– Maxen, tot ce am construit a fost gândit pentru a-l proteja. După ce am aflat adevărul despre noi cel mai important pentru mine a fost să-l protejez pe el. Nici măcar fostul meu soț, Lorne, nu știa de Lyr.

Mă îndepărtez de la fereastră, îndreptându-mă spre dormitor, mă opresc un moment să îndrept biblia cu colțurile îndoite de pe marginea mesei, înainte de a ajunge în garderobă. Pe măsuța de machiaj se află o fotografie cu mine când eram mic, cu Althea și Kay. Nu am nicio fotografie cu Imogen Leffey. Cât despre Penley Luther, nu mi-ar fi luat prea mult să găsesc un portret de-al său pe aici pe undeva, prin Casa Albă, dar preferam să nu caut.

– Și mie mi-a fost ascuns adevărul despre părinții mei biologici, spun în cele din urmă. Și faptul că am aflat despre ei la treizeci și șase de ani nu mi-a făcut lucrurile mai ușoare decât mi-ar fi fost dacă aș fi aflat la paisprezece.

– Nu vreau să poarte această povară, spune ea. Nu înțelegi? Cel mai bine e să nu afle niciodată.

Asta înseamnă să nu-l cunosc niciodată, urlă o parte egoistă din mine. Doamne, și cât îmi dorisem un copil de ținut în brațe, de crescut și iubit!... Iar acum aflu că am deja un fiu al meu, pe cale să devină bărbat... Numai gândul de a nu-l întâlni vreodată îmi rupe sufletul. Doar că aici nu e vorba doar de nevoia mea egoistă de a-l cunoaște, trebuie să recunosc. E vorba despre ceea ce este cel mai bine pentru el și, deși nu sunt de acord cu Morgan că e mai bine să continue să creadă minciunile care i-au fost spuse încă de când s-a născut, o parte din mine îi înțelege preocupările.

– Înțeleg, spun. Dar, te rog, încearcă să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Am comis deja suficiente păcate. Nu vreau să mai adaug și minciuna. Nu vreau să mai pierd nicio frântură din viața fiului meu.

Pauză.

Stau așezat la masa de machiaj, jucându-mă distrat cu colierele lui Greer, trecându-mi degetele peste lanțuri fine și pandantive delicate.

– O să iau în considerare, spune Morgan, în cele din urmă. Nu este o promisiune. Dar... o să cântăresc situația.

Îmi închid ochii, încercând să gândesc din nou ca un președinte. Ca un soldat. Nu ca un bărbat care tocmai fusese înjunghiat de cel mai bun prieten, care-i fusese și iubit.

– Va trebui să fim pregătiți și noi, Morgan. Dacă Abilene va dezvălui adevărul despre Lyr, în mod automat se va afla despre noi. Despre ce s-a întâmplat între noi.

– Corect, spune, regăsind tonul senatorial.

Scandal și tot restul. La asta se pricepe, e stăpână pe situație.

– O pot pune în legătură pe șefa mea de cabinet cu Kay și Trieste, pentru a stabili o abordare coordonată împotriva atacurilor media.

– Kay nu va mai fi șefa mea de cabinet pentru mult timp, spun privind fotografia noastră din copilărie.

– Ce te-a apucat? Tonul lui Morgan suna iritat. Este cel mai bun om din echipa ta.

– Motiv pentru care o voi numi vicepreședinte, îi explic, la limita răbdării. Sau ai uitat cumva că Embry și-a dat demisia, pentru că vrea să candideze împotriva mea?

– Oh... Mda.

– Veți fi o echipă pe cinste.

– La fel ca tine și Kay, admite Morgan.

– Pare o simetrie frumoasă. Două echipe formate dintr-un frate și o soră, una împotriva celeilalte.

– Da, și un frate care-și înfruntă sora, spune și-i scapă un hohot mic care, pentru o clipă, îmi amintește de Praga.

Mă întreb cum ar fi fost viața noastră dacă am fi știut că suntem frați de la bun început, dacă am fi ținut unul la celălalt ca un frate la o soră, în loc să... Mă rog.

Hohotul i se transformă într-un alt suspin.

– Embry e cel care ți-a spus despre Lyr, nu-i așa?

– Da.

– Își dorea atât mult să te protejeze de adevăr. Să-l protejeze pe Lyr de opinia publică. Probabil l-ai înfuriat peste măsură, dacă s-a răzgândit.

Închid ochii și îl revăd în birou - chipul său, ochii albaștri de culoarea florilor sălbatice plini de durere, riduri de furie și resentiment în jurul gurii și pe fruntea încrețită.

– Cred că mă urăște.

– Posibil, aprobă Morgan. Dar nu va înceta niciodată să te iubească. Ai efectul ăsta asupra oamenilor.

Deschid ochii și mă privesc în oglindă. Fire argintii pe la tâmple, o gură serioasă, barba nerasă de două zile. Un fost soldat obosit. Un bărbat care rănește profund oamenii pe care-i iubește. Nu sunt demn de iubirea lor. Nu sunt demn de nimic din toate astea. Ciudat cum până în seara asta nu am pus niciodată în dubiu ce merit și ce nu, iar acum...

– Ești sigură că am efectul ăsta asupra oamenilor? întreb. Pentru că eu simt ca și cum i-aș consuma cu dragostea mea pe cei pe care-i iubesc, până când nu le mai rămâne nimic. Niciuna dintre persoanele care mă iubește nu are parte de un final fericit, ai observat? Apropierea de mine le infectează viața cu tragedie.

Nu știu de ce îi mărturisesc toate acestea lui Morgan. Și ea este pe lista persoanelor cărora le-am făcut rău, o viață pe care am distrus-o prin simpla mea venire pe lume. În plus, cu excepția apelului din seara asta, eu și ea nu mai vorbiseram decât de serviciu, de când o întâlnisem pe Greer. Nu eram obișnuiți să ne arătăm vulnerabili unul celuilalt.

– De când te-am întâlnit, am știut că se va sfârși tragic. Cu toate astea, nu aș schimba nimic din ce s-a întâmplat. Absolut nimic.

Cuvintele sale reci ca oțelul sună cumva a sfidare, de parcă ar vrea să mă provoace să-i răspund. Iar eu accept provocarea.

– De ce, Morgan? La ce bun toate astea? Toată... *suferința* asta... Pentru ce?

– Ce vrei să-ți răspund? mă întrebă. Că viața ta, în toate aspectele ei, a fost marcată de coincidență, că toate câte s-au întâmplat au fost doar un accident?

Coincidență. A fost o coincidență că am lăsat-o însărcinată pe sora mea. Coincidență că fratele ei vitreg este dragostea mea, una dintre cele două. Coincidență că

tatăl meu a fost, la rândul său, președinte, și că vicepreședintele său era bunicul soției mele.

E adevărat că viața e plină de coincidențe, dar în cazul meu sunt, totuși, cam multe.

– Nu, răspund. Nu vreau să-mi spui asta.

– Atunci trebuie să accepti că lucrurile au fost cum au fost și că nu poți schimba trecutul. Prezentul este ceea ce contează.

– Hm, prezentul, murmur.

Prezentul în care micul meu prinț s-a îndepărtat de mine, decidând să candideze *împotriva* mea. Prezentul în care aș putea pierde tot. Poate pe bună dreptate.

– Maxen, eu..., inspiră adânc. Dacă are vreo importanță, vreau să știi că nu am pus niciodată la îndoială faptul că ai fi un tată minunat. Ești un om de treabă. Un mare om. Printre cei mai buni.

Strâng între degete colierul lui Greer, iar vocea mi-e sugrumată când răspund. Încă văd chipul lui Embry. Cuvintele sale îmi răsună în urechi.

Diferența dintre mine și tine e că mie nu mi-e frică să fac ce trebuie făcut. Și cred că ție îți este.

– Nu mă simt deloc un mare om.

– Este exact ce ar spune cineva care este un mare om.

Nu știu ce să-i răspund. Pentru că mi se pare și greșit, și corect, în același timp. Că bărbații și femeile mari sunt, de obicei, plini de îndoieli și smerenie.

– Vei ști ce vei avea de făcut, spune. În legătură cu Lyr, cu Embry, cu Melwas. Vei găsi o cale.

– Ai cu adevărat atâta încredere în mine? Tu mă urăști.

– Încredere mea merge dincolo de iubire sau ură, Maxen. E adevărat că voi face echipă cu Embry și că vom

candida împotriva ta, așa cum este adevărat că mă voi lupta cu dinții să înving, pentru că așa sunt eu. Îmi place puterea și îmi place să câștig. Dar nu o fac crezând că tu nu ai fi un bun președinte sau un om bun. Și nici pentru că împărtășesc dezamăgirea lui Embry cum că te-ai teme de luptă.

Dau drumul colierului și mă ridic în picioare.

– Atunci de ce crezi că mă tem?

Morgan râde drăcește.

– Embry crede că ai căzut pradă pasivității, dar eu, micul meu frățior, știu adevărul. Nu doar că nu ai căzut pradă pasivității, ci ești atât de activ, încât planurile tale par a-ți înota prin minte ca niște rechini. Dorința ta de luptă este atât de puternică, încât teama te ține treaz în miez de noapte. Nu teama de conflict, ci de ce se va întâmpla dacă vei intra în luptă. Ți-e frică de tine. Și cred că, atunci când armura ți se va frânge, în sfârșit, vei dezlănțui o furtună cum nu a mai văzut țara asta de ani întregi.

– Nu o voi face, jur. Nu voi permite să se întâmple asta.

– Există mai multe moduri în care armura controlului tău se poate crăpa.

Îmi îngustez ochii, deși n-am în față decât un rând de cravate, și nu chipul soră-mi.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu este o amenințare, spune, ci pur și simplu o observație.

Rămânem în tăcere pentru un moment, apoi îi spun că trebuie să închid.

– În legătură cu Lyr...

– Am să mă mai gândesc.

– E tot ce-ți pot cere, recunosc. Îmi pare rău, Morgan. Pentru Praga, pentru Glein, pentru toate.

– E prea târziu să...

– Poate... Dar vreau oricum să știi. Nu trece o noapte în care ce s-a întâmplat la Glein să nu-mi bântuie gândurile... În care să nu simt greutatea războiului. Te-am dezamăgit atunci. Dar nu am vrut, am încercat din toate puterile, însă am eșuat. Mă simt responsabil pentru ce s-a întâmplat și n-o să mă iert niciodată. Cu atât mai mult acum, când am aflat despre fiul nostru.

Vocea îi sună liniștită când îmi răspunde.

– Bine, Maxen.

– Bine?

– Bine, subliniază.

– Mulțumesc.

– Noapte bună, fratele meu mai mic.

– Noapte bună, Morgan.